

Over de illustraties

Iedere jubileumeditie van de *Twilight*-serie bevat een bloemenmotief dat de thema's van het boek representeert.

In *Nieuwe maan* is dat een bloem die bekendstaat als 'het bloedend hartje' (*Lamprocapnos spectabilis*). De kenmerkende vorm van deze bloem symboliseert een intense liefde, toewijding en emotionele verbintenis, terwijl het 'bloedende' aspect staat voor rouw, verdriet, onbeantwoorde liefde en de pijn van een gebroken hart.

ISBN 978 90 00 40587 9

ISBN 978 90 475 1459 6 (e-book)

NUR 285/302

© 2008, 2020, 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *New Moon*

oorspronkelijke uitgave © 2006 Little, Brown and Company (Inc.), a division of Hachette Book Group, Inc.

www.bestofyabooks.nl

tekst © 2006, Stephenie Meyer

vertaling Maria Postema

omslagillustratie © Maggie Enterrios

omslagontwerp Jenny Kimura en Marieke Oele

illustraties binnenwerk © Maggie Enterrios en © Srdjan Vidakovic, 2026

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

VOOR MIJN VADER, STEPHEN MORGAN:
NIEMAND IS OOIIT LIEFDEVOLLER EN ONVOORWAARDELIJKE
GESTEUND DAN IK DOOR JOU.
IK HOU OOK VAN JOU.

DIT HEFTIGE GENOT KENT EEN HEFTIG EINDE
EN GAAT JUBELEND TEN ONDER, ZOALS VUUR EN KRUIT
IN HUN ALLESVERZENGENDE KUS.

ROMEO EN JULIA, AKTE II, SCÉNE VI

HET WAS ALSOF IK VAST ZAT IN ZO'N VERSCHRIKKELIJKE NACHTMERrie: zo een waarin je moet rennen, rennen tot je longen barsten, maar waarin je lichaam niet snel genoeg vooruit wil. Mijn benen leken steeds langzamer te gaan terwijl ik me een weg door de mensenmassa baande, maar de wijzers van de grote kerkklok vertraagden niet. Gestaag en onverschillig kropen ze meedogenloos naar het einde – het einde van alles.

Maar dit was geen droom, en in tegenstelling tot de nachtmerrie rende ik niet voor mijn leven, maar om iets te redden wat me oneindig veel diebaarder was. Mijn eigen leven was vandaag niet van belang.

Alice had gezegd dat de kans groot was dat we hier allebei zouden sterven. Misschien dat het anders zou aflopen als het stralende zonlicht haar niet gevangen hield: ik was de enige die over dit felverlichte, overvolle plein kon rennen.

En ik ging niet snel genoeg.

En daarom kon het me niet schelen dat we omringd waren door onze buitengewoon gevaarlijke vijanden. Toen de klok begon te slaan en de

grond deed trillen onder mijn trage voeten, wist ik dat ik te laat was – en ik was blij dat er iets bloeddorstigs op me stond te wachten. Want als ik hier faalde, wilde ik toch niet meer leven.

De klok sloeg opnieuw, en de zon brandde loodrecht naar beneden.

IK WAS ER VOOR NEGENENNEGENTIG KOMMA NEGEN PROCENT VAN OVER-
tuigd dat ik droomde.

De redenen waarom ik daar zo zeker van was, waren ten eerste dat ik in een heldere baan zonlicht stond – een verblindend, fel soort licht dat je nooit zag in mijn nieuwe woonplaats Forks, Washington – en ten tweede stond ik oog in oog met mijn oma Marie. Oma was nu al zes jaar dood, dus dat zou wel eens doorslaggevend bewijs kunnen zijn dat ik aan het dromen was.

Ze was niet veel veranderd, haar gezicht zag er nog precies zo uit als ik me herinnerde. Haar huid was zacht en verdroogd, en plooide zich in duizenden rimpeltjes die lichtjes aan het bot eronder hingen. Een soort van gedroogde abrikoos, maar dan met dik, opgestoken wit haar als een wolk eromheen.

Om onze monden – die van haar was een verweerde vouw – verscheen op precies hetzelfde moment dezelfde verbaasde halve glimlach. Blijkbaar had zij ook niet verwacht mij te zien.

Ik stond op het punt haar iets te vragen. Ik wilde zoveel weten: wat

deed ze hier in mijn droom? Wat was er de afgelopen zes jaar met haar gebeurd? Was alles goed met opa, en hadden ze elkaar teruggevonden, waar ze dan ook waren? Maar toen ik mijn mond opendeed, deed zij dat ook, en ik hield in om haar voor te laten gaan. Zij wachtte ook, en toen lachten we allebei om onze onhandigheid.

‘Bella?’

Het was niet oma die mijn naam zei, en we draaiden ons allebei om om te zien wie ons gezelschap kwam houden. Ik hoefde niet te kijken om te weten wie het was, deze stem zou ik overal herkennen – en ik zou er ook altijd op reageren, of ik nu sliep of wakker was... Zelfs als ik dood was, gokte ik. De stem waar ik voor door het vuur zou gaan, of, iets minder spectaculair, elke dag voor door de koude en eeuwige regen zou ploeteren.

Edward.

Ondanks het feit dat ik altijd zielsgelukkig was om hem te zien – wakker of niet – en ondanks het feit dat ik er bijna zeker van was dat ik droomde, raakte ik in paniek toen Edward door het felle zonlicht op ons afliep.

Ik raakte in paniek omdat oma niet wist dat ik verliefd was op een vampier (dat wist niemand), dus hoe zou ik moeten verklaren dat de schitterende zonnestralen in duizenden stukjes regenboog van zijn huid afspatten, alsof hij gemaakt was van kristal of diamant?

Nou kijk, oma, je hebt misschien wel gezien dat mijn vriendje glinstert. Dat doet hij nou eenmaal in de zon. Niks om je zorgen over te maken...

Waar was hij mee bezig? De enige reden waarom hij in Forks woonde – de regenachtigste plek op aarde – was dat hij dan overdag buiten kon zijn zonder het geheim van hem en zijn gezinsleden te verraden. En toch kwam hij gracieus naar me toe gewandeld, met een prachtige glimlach op zijn engelengezicht, alsof ik hier in mijn eentje stond.

Op dat moment zou ik willen dat ik niet de enige uitzondering was op zijn mysterieuze gave – meestal was ik dankbaar dat ik de enige per-

soon was van wie hij de gedachten niet luid en duidelijk kon horen alsof ze hardop gezegd werden. Maar nu wilde ik dat hij me wél kon horen, zodat hij de waarschuwing zou krijgen die ik in mijn hoofd aan het schreeuwen was.

Ik wierp een paniekerige blik op oma en zag dat het al te laat was. Ze draaide zich net om om mij aan te kijken, en haar ogen stonden net zo verschrikt als die van mij.

Edward, die nog steeds zo prachtig glimlachte dat mijn hart aanvoelde alsof het zou opzwellen en door mijn borst naar buiten zou barsten, legde zijn arm om mijn schouder en draaide zich om naar mijn grootmoeder.

Oma's blik verbaasde me. Ze leek niet geschokt, maar keek me in plaats daarvan een beetje schaapachtig aan, alsof ze een uitbrander verwachtte. En ze stond in zo'n rare houding, met één arm onhandig van haar lichaam af, uitgestrekt en dan omgekruld in de lucht. Alsof ze haar arm om iemand heen had die ik niet kon zien, een onzichtbaar persoon...

En toen pas keek ik naar het geheel en zag de grote vergulde lijst om oma heen. Niet-begrijpend deed ik de hand omhoog die niet om Edwards middel geslagen was en stak hem uit om haar aan te raken. Ze deed de beweging precies na, spiegelde hem. Maar waar onze vingers elkaar zouden moeten raken, was niets dan koud glas...

Met een duizelingwekkende schok veranderde mijn droom abrupt in een nachtmerrie.

Dat was oma niet.

Dat was ik. Ik in een spiegel. Ik – stokoud, gerimpeld en verweerd.

Edward stond naast me, zonder spiegelbeeld, pijnlijk mooi en voor altijd zeventien.

Hij drukte zijn ijzige, perfecte lippen tegen mijn oud geworden wang. 'Gefeliciteerd met je verjaardag,' fluisterde hij.